

# Књига пророка Данила — број осамдесет шест

*Пророчко откривење: разумевање умножавања знања и поруке  
поноћног вапаја*

Jeff Pippenger  
2024-02-19

Бавимо се паралелом између покрета првог и трећег анђела, како бисмо боље разумели шта повећање знања симболично представља када буде откривено у време свршетка. Настојимо да покажемо да оно представља појачање истине које на крају достиже врхунац као позни дажд, који је порука Поноћног поклича. Као симбол, „повећање знања“ потиче из књиге пророка Данила, и тамо је одређено као пророчко знање које испитује и ствара две класе богослужитеља.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће безбожно чинити; и нико од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. Данило 12:9, 10.

Године 1989. било је отпечаћено „умножење знања“ које ће на крају показати две класе богослужитеља. Те две класе приказане су у контексту њиховог односа према поруци позног дажда. Безбожни не препознају нити примају позни дажд, а мудри га препознају и примају. Стога безбожни не виде када позни дажд почиње да пада, а он је почео да пада када су се народи разгневили 11. септембра 2001. Обраћали смо се вођству лаодикијског адвентизма, како је представљено у осмој и деветој глави Језекиља, а такође и у двадесет осмој глави Исаије. У Исаји су „подругљиви људи“ „лаж“ начинили својим „уточиштем“ и „сакрили“ се „под лажју“.

Зато чујте реч Господњу, људи подсмевачи, који владате овим народом што је у Јерусалиму. Јер сте рекли: Учинисмо савез са смрћу, и с паклом смо у договору; кад прође преплављујућа казна, неће нас достићи; јер лаж начинисмо својим уточиштем, и под преварама сакрисмо се. Исаија 28:14, 15.

Древни људи Јерусалима последњих дана не полажу испит „одмора и окрепљења“, који је представљен методологијом „ред по ред“, која мудрима омогућава да препознају позни дажд последњих дана кроз историјску илустрацију позног дажда у милеритској историји. Пророчка одлика „људи подсмешљивих“ коју Исаија наглашава у том одломку јесу лажи и неистина под којима су се сакрили и које су учинили својим уточиштем. Стога су, у вези са испитом поруке о позном дажду („одмора и окрепљења“, које нису хтели да чују), древни људи Јерусалима прихватили лаж.

Порука о позној киши долази са расправом, као што је представљено у другој глави Авакума, када тамошњи стражар пита Бога шта треба да одговори у „расправи“ своје

историје, јер реч „укорен“ у првом стиху друге главе значи „препирао се с“.

Стаћу на своју стражу, и попећу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити када будем укорен. Авакум 2:1.

Мудри, током расправе о позном дажду, износе истине представљене као Милерови драгуљи, које су уједно и темељне истине које су Милерити препознали, утврдили и изложили. Те истине су представљене као Христос, Стена векова.

„Нека они који стоје као Божји стражари на зидовима Сиона буду људи који могу да виде опасности пре народа — људи који умеју да разликују истину од заблуде, праведност од неправедности.

„Упозорење је дошло: не сме се допустити да уђе ишта што би пореметило темељ вере на коме зидамо још откако је порука дошла 1842, 1843. и 1844. године. Ја сам била у овој поруци, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да склонимо своје ноге са платформе на коју су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих могла да се одрекнем светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је била дата.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Древни људи износе лажну поруку позног дажда, коју Исаија представља као „лаж“ и неистину. У осмом поглављу Језекиља налази се историја која препознаје време када се древни људи Јерусалима клањају сунцу и стоје у супротности са онима који у следећем поглављу примају печат Божји. Трећа гадост (поколење) представља лажну поруку позног дажда, као што је приказано „оплакивањем Тамуза“. У трећем поколењу адвентизма, које је отпочело 1919. године, уведена је „лаж“ у вези са лажним јеванђељем које је W. W. Prescott јавно изнео на Библијској конференцији 1919. године. Та „лаж“ је посебан предмет трећег поколења, а та „лаж“ је лажни темељ лажне поруке позног дажда, представљене „оплакивањем Тамуза“.

Важно је посветити време прецизном утврђивању „лажи“ у пророштву, јер је „лаж“ главни разлог што лаодикијски адвентизам не може да види умножење знања 1989. године. „Лаж“ је у томе што „свакодневна“ у књизи пророка Данила представља Христову службу у светилишту. Примењивати „свакодневну“ пророчки као Христову службу у светилишту јесте лажна и погрешна пророчка примена; али „лаж“ није једноставно у томе да се утврди погрешно поистовећивање „свакодневне“ као пророчног симбола, него она такође представља „лаж“ која тврди да се сестра Вајт слагала са том погрешном применом, и да се затим та неистина употребљава како би се та погрешна примена утврдила као установљена истина.

Исправно разумевање последњих шест стихова једанаесте главе Данила било је предочено стиховима тридесет до тридесет шест; и када сестра Вајт указује на потпуно испуњење једанаесте главе књиге пророка Данила, она изјављује да ће се „призори слични онима који су описани“ у стиховима тридесет до тридесет шест „поновити“.

Применом погрешне дефиниције „свакодневне“ настаје погрешна историјска структура. Историја представљена у једанаестој глави Данила, у стиховима тридесет до тридесет шест, обухвата уклањање „свакодневне“. „Свакодневна“ је или милеритска примена, или примена Прескота и Данијелса. У зависности од тога која се примена изабере, настаће две различите историјске структуре.

И мишице ће стајати на његовој страни, и оскврњиће светињу тврђаве, и укинуће свакодневну жртву, и поставиће гадост пустошну. Данило 11:31.

Према надахнућу, пророчка историја представљена у овом стиху, и која обухвата тридесети стих, као и стихове тридесет други до тридесет шести, треба да се понови у стиховима четрдесетом до четрдесет петом једанаесте главе Данила.

„Proročanstvo u jedanaestoj glavi Danila gotovo je dostiglo svoje potpuno ispunjenje. Veliki deo istorije koji se odigrao u ispunjenju ovog proročanstva biće ponovljen. U tridesetom stihu govori se o sili koja će se ‘ožalostiti, [Danilo 11:30–36 citirano.]’

„Призори слични онима описаним у овим речима одиграће се.“ Manuscript Releases, број 13, 394.

Стих у коме налазимо „свакодневну жртву“ јесте тридесет први стих.

И мишице ће стајати на његовој страни, и оскврњиће светињу тврђаве, и укинуће свакодневну жртву, и поставиће гадост опустошења. Данило 11:31.

„Мишице“ у стиху устају „на његовој страни“. „Мишице“ су сила, као што је и онај за кога се „подижу“. У стиху су то „мишице“ које „стоје на његовој страни“, и „мишице“ које „оскрнављују тврђаву светињу“, и „мишице“ „укидају свагдашњу жртву“, а такође су „мишице“ те које „постављају гадост опустошења“. У тринаестом поглављу Откривења, аждаја, која је пагански Рим, обезбеђује папству три ствари.

И звер коју видех беше као леопард, и ноге јој беху као ноге медведа, а уста њезина као уста лава; и аждаја јој даде силу своју, и престо свој, и велику власт. Откривење 13:2.

Звер сличан леопарду Сестра Вајт поистовећује са папством, а у дванаестом поглављу Сестра Вајт указује да је аждаја и сам Сатана, а такође и пагански Рим.

„Тако, док аждаја, првенствено, представља Сатану, она је, у секундарном смислу, симбол паганског Рима.“ Велика борба, 439.

У другом стиху, тринаесте главе Откривења, пагански Рим је предао папству своју војну силу, своје „оружје“, почевши од Хлодовеха, краља Франака (Француске), године 496. Пагански Рим је предао папском Риму своје седиште власти године 330, када је цар Константин напустио град Рим и преместио престоницу царског Рима у град Константинопољ. Пагански Рим је предао папству грађанску власт године 533, када је Јустинијан издао декрет којим је папство означено као глава свих цркава и исправитељ јеретика.

У тридесет првом стиху „мишице“ које устају јесу војне снаге паганског Рима, које су устале у прилог папству почев од Хлодовеха 496. године. Због овога чина папство Француску означава као „прворођену кћер Католичке цркве“, а понекад и као „најстарију кћер Католичке цркве“. У тридесет првом стиху, након што је Константин 321. године донео закон о недељи, а затим 330. године преместио престоницу из града Рима у град Константинопољ, некада непобедиво царство почело је да се урушава, док су прве четири трубне силе из осмог поглавља Откривења започеле непрекидно ратовање против Римског царства. Тежиште напада које су изводили варвари и Генсерих било је усмерено против града Рима, који је пре 330. године био „светилиште силе“ за Римско царство. Од 330. године па надаље, ратовање варварских освајача требало је да „оскврни светилиште силе“, све док „мишице“ паганског Рима не устану у прилог папству, почев од 496. године.

Neznabožacki Rim ne samo da je papinskoj sili obezbedio tri stvari — dajući joj vojnu moć, građansku vlast i sedište grada Rima — nego je i uklonio tri roga za papinski Rim.

Посматрах рокове, и гле, између њих изиђе други, мали рог, пред којим се три од првих рогова ишчупаше са кореном; и гле, на том рогу беху очи као очи човечије и уста која говораху велике ствари. Данило 7:8.

Три рога која су, у седмом поглављу Данила, требало да буду „ишчупана“, представљала су три главне силе које су се опирале уздизању папства на власт. Последњи од та три рога био је уклоњен када су Готи били истерани из града Рима године 538. Из града су били истерани „мишицом“ незнабожачког Рима, јер је та „мишица“ требало да постави папство (гнусобу опустошења) на престо тада познатог света године 538.

Тридесет и први стих једанаесте главе Данила указује на четири ствари које су „мишице“ (пагански Рим) требале да учине. Требало је да „устану“ за папство, као што су то учиниле 496. године. Требало је да оскрнавe „светињу силе“, што је представљено војним борбама које су се водиле око града Рима током приближно два века. Требало је да „поставе“ папство на престо земље 538. године, а такође је требало и да „уклоне свакодневну“.

Јеврејска реч преведена као „уклонити“ у овом стиху (sur) значи „одстранити“. До 508. године отпор паганства који је постојао у Римском царству, а који је деловао да спречи уздизање папства на власт, био је у потпуности покорен или уклоњен.

Поистоветити „свакодневну“ са Христовом службом у светињи јесте погрешна примена; али је стварно дело које је у лаодикијској адвентистичкој историји ту погрешну примену означило као истину било засновано на одређеној „лажи“ која је била остварена у трећем нараштају адвентизма. Упутство сестре Вајт да ће се историја стихова тридесет до тридесет шест поновити у коначном испуњењу једанаесте главе Данила учинило је немогућим да „људи подсмевачи“ који владају Јерусалимом наметну тумачење на тридесет први стих а да истовремено не одбаце Дух пророштва.

„Подсмевачи“ уче да је папство одузело право разумевање Христове службе у светилишту увођењем папске мисе, која је фалсификат Христовог дела у небеском светилишту. Када би

то било стварно значење израза „свагдашња“, тада би „мишице“ које су устале у тридесет првом стиху биле папство, јер граматичка структура тог стиха захтева да су „мишице“ сила која уклања „свагдашњу“.

Да би одржали своју збрку бајки, тврде да је папство (мишице) оскрнавilo Христову небеску светињу. Јеврејска реч преведена као „светиња (miqdash) силе“ односи се или на паганску светињу или на Божју светињу. Да је Данило хтео да пренесе мисао да ће Божја светиња бити оскрнављена од стране папства, употребио би јеврејску реч „qodesh“, која може означавати само Божју светињу. Где је, дакле, у Библији или у Духу пророштва записано да је небеска светиња икада била, или да ће икада бити, оскрнављена од стране папства?

Свакако, греси хришћана су забележени у књигама небеске светиње, али та представа не значи да је Божја светиња била оскрнављена. Очишћење светиње представљало је очишћење записничких књига које се налазе у светињи. Осим тога, папска власт никада није била хришћанска, те стога никада није ни била унета у књиге истражног суда. Једини суд који је одређен папству јесте извршни суд Божјег гнева.

„Мишице“ су такође требало да „поставе гадост опустошења“ — која би то сила била? Коју је силу папство поставило? И за коју је то силу, већ на самом почетку тридесет првог стиха, папство устало?

Неуки у лаодикијском адвентизму, који су свој вечни живот положили у руке људи за које је утврђено да не могу да читају књигу која је запечаћена, можда налазе утеху у томе да им сврабљиве уши буду умириване таквом врстом искварене библијске примене; али је још бесмисленије покушавати да историју коју морају да препознају како би подупрли своју заблуду ускладе са последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила.

У историји која је водила до распада Совјетског Савеза, за који се може показати да је у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила представљен као цар Југа, војна сила Сједињених Америчких Држава стала је у одбрану папства, када је Роналд Реган склопио тајни савез са антихристом библијског пророчанства. Тиме је било означено да је у Сједињеним Америчким Државама сваки протестантски отпор успону папства био покорен, као што је то предочено уклањањем отпора паганства године 508. Цар Севера (папство) у овом одломку најпре је збрисао Совјетски Савез 1989. године, и то у савезу са „колима” и „коњаницима”, који представљају војну силу Сједињених Америчких Држава, а такође и са економском снагом Сједињених Америчких Држава, представљеном „бродовима”.

Сједињене Државе биле су „мишице“ које су устале у одбрану папства. Протестантизам је био уклоњен, као што је и отпор паганства био покорен до 508. године. У четрдесет првом стиху Сједињене Државе ће бити покорене од стране папства, а Устав Сједињених Држава, који је „тврђавско светилиште“ Сједињених Држава, биће оборен, док Сједињене Државе буду постављале цара Севера (папство) на престо земље, као што је то учинио пагански Рим 538. године. Ако читате чланке на овој интернет-страници, онда можете преузети часопис The Time of the End и прочитати темељније излагање последњих шест стихова једанаестог

поглавља Данила; али ми сада једноставно утврђујемо да је поистовећивање „свакодневне“, као Христове службе у светилишту, погрешна примена тог симбола. То чинимо да бисмо показали да је та погрешна примена наметнута лаодикијском адвентизму посредством намерне лажи.

У следећем чланку наставићемо да разматрамо пророчку лаж.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је узбуркан духом рата. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима је говорено у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Много од историје која се одиграла у испуњењу овог пророштва поновиће се.“

„У тридесетом стиху говори се о сили која ће се ‘ожалостити, и вратити, и гневити се на свети завет; тако ће чинити; па ће се вратити, и споразумети се с онима који остављају свети завет. И мишице ће стајати на његовој страни, и оскврњиће светињу тврђаве, и укинуће свакодневну жртву, и поставиће гадост пустошну. И оне који безбожно поступају против завета поквариће ласкањима; али народ који познаје Бога свога биће јак и чиниће велика дела. И разумни међу народом поучиће многе; ипак ће падати од мача и од огња, од ропства и од плена, много дана. А кад буду падали, биће потпомогнути малом помоћи; али многи ће им се придружити с лицемерјем. И неки од разумних пашће, да би се окушали, и очистили, и убелили, до времена свршетка; јер је још за одређено време. И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и узвеличаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће докле се гнев не наврши; јер ће се извршити оно што је одређено.’ Данило 11:30–36.“

„Призори слични онима који су описани у овим речима одиграће се. Видимо доказе да Сотона убрзано задобија власт над умовима људи који немају страха Божјег пред собом. Нека сви читају и разумеју пророчанства ове књиге, јер сада улазимо у време невоље о којем је говорено:“

„И у то време устаће Михаило, велики кнез који стоји за синове твога народа; и настаће време невоље какве није било откако је народа до тога времена; и у то време избавиће се твој народ, сваки који се нађе записан у књизи. И многи од оних који спавају у праху земаљском пробудиће се, једни за живот вечни, а други на срамоту и вечни презир. И разумни ће се сијати као светлост небеског свода, и они који многе приведу правди као звезде у векове векова. А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка: многи ће тумарати тамо-амо, и знање ће се умножити.“ Данило 12:1–4.  
Manuscript Releases, број 13, 394.